

LBRIS

We know
books

*Aceasta este o carte de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, fapte sau organizații reale
este întâmplătoare și neintenționată.*

Andreea Sepi

CRISALIDĂ

IUNIE 2024

CAPITOLUL 1.

— Dana, răspunse Silviu sec.

Preluase apelul video imediat ce-i arătase Arinei numărul.

— Mi-a zis că mă iubește, trânti Dana cu un scâncet panicat în glas.

— Cine? întrebă el și-i făcu semn Arinei că trebuie să continue conversația și că probabil va dura. Apoi se ridică grăbit de pe canapea și se îndepărtă.

Arina îl luă pe Ștefan de mână și ieși pe terasă, îmbrindu-l cu niște cireșe. La ora asta nu erau încă țanțari; numai un soare orbitor, de nouă dimineața, care se dilata incandescent pe cupola sticloasă a cerului. Peste urbea cosmopolită din Câmpia de Vest, sfârșitul de iunie se prăvălea cu străluciri de chihlimbar și irizații de abur fierbinte. Iar peste viața lor se lățea iar – la fel de sufocant – spectrul femeii abandonate.

Femeia nu-i făcută să fie părăsită, cugetă Silviu cinic, închizând ușa dormitorului în urma lui. Femeia e o magmă atotînghițoare; doar ea te poate expulza – invers nu. Barem de-ar fi fost expulzat definitiv din haosul mlăștinos al uneia, unde ploua periodic cu pucioasă, și debarcat cu haine și bagaje pe țărnul senin și pașnic al celeilalte. Sau măcar pe un ponton mai aproape de mal. Dar visul ăsta n-avea sorți de izbândă. Haosul continua să se întindă și să-l includă.

— Jürgen, tipul cu care mă culc, cine crezi?

— Te ascult.

— Mi-a spus că mă iubește și...

— Lumea spune multe ca să obțină ceva. N-ar fi... Ina, nu-l ridică, e greu! se întrerupse Silviu ca să-i strige Arinei.

Prin geam, o vedea opintindu-se în curte cu Ștefan. Știa deja că sarcina, atât de curând după accident, nu era lipsită de risc. Ar fi vrut să o protejeze. Din toate puterile. Dar uneori, femeile nu se lasă nici măcar protejate. Iar el nu mai avea putere. Era obosit cum nu mai fusese vreodată. Se gândi că i-ar trebui probabil și lui niște suplimente. Încercă să se concentreze înapoi la conversația telefonică, și aia era datoria lui, dar se trezi gândind că se făcuse deja prea cald, că poate ar trebui să le strige să-și pună pălăriuțe de soare...

— Mi-a spus-o *după*, Silviu! Acum, la crăpatul zorilor.

— Așa, și?

— Și am dat-o în bară!

— Adică?

— Mi s-a tăiat filmul! Pur și simplu am amuțit! I-am întors spatele, m-am dus la baie și m-a podidit plânsul, iar el s-a îmbrăcat și a plecat. Și știi de ce m-a podidit plânsul? Știi de ce am reacționat în halul ăsta de prost? Ia zi, Silviu, știi? mugi ea cu încăpățănare.

— Nu știu, dar intuiesc că e tot vina mea.

— Evident! Pentru că tu nu mi-ai spus-o niciodată! Și abia acum mi-am dat seama!

Dana se feri să adauge că izbucnise în lacrimi și de ciudă, pentru că abilitățile de amant ale lui Jürgen se dovediseră mediocre, iar ea nu reușise să atingă acea intensitate a apogeului care alături de Silviu fusese mereu garantată.

— M-a pocnit în moalele capului chestia asta, continuă ea să se monteze. M-a pocnit în moalele capului că tu, de fapt, n-ai zis-o niciodată, nici măcar după ani și ani!

Exagerezi, gândi Silviu. *N-am petrecut atât de mulți ani împreună*. Dar probabil că nu era tocmai momentul să îi amintească.

— Au fost două cuvinte pe care n-am putut să le rostesc. Poate nu-i genul meu, șuieră el frecându-și tâmplele.

— Sau poate nu m-ai iubit niciodată, se smiorcăi ea din nou, trăgându-și nasul. Cel mai probabil!

Ce naiba cerșea? Mereu suspicios în interacțiunile cu ea, Silviu adulmeca și-acum numai ipocrizie. *De parcă tu m-ai iubit*, îi veni să-i trântescă, dar se stăpâni. *Mă joacă, asta-i clar*, își spuse. *Nu se împacă cu statutul de fostă și, orice pretext e bun ca să-mi mai scoată puțin ochii. Dar intră atât de bine în rolul victimei, încât mai că-ți vine s-o căinezi. Sau măcar s-o admiri pentru prestație.*

— Și ce vrei, să ți-o spun acum?! Știi foarte bine că am simțit o grămadă de lucruri pentru tine, toate foarte intense și sincere, dar nu... nu asta. Și nu neapărat din cauza ta, își călcă el pe inimă, ci pentru că s-a întâmplat să descopăr, cu mult înainte de tine, că perechea mea era altcineva. Dacă nu m-aș fi ciocnit cu ea în Făgăraș, n-aș fi fost dispus să dau nimănui nici măcar atâta cât ți-am dat ție. Abia după ea am simțit că viața alături de alt om nu-i o prostie imensă.

— Felicitări. Ți-ai doborât recordul de cruzime. Adică eu îmi vărs sufletul, iar tu îi ridici osanale fandositei aleia.

— „Fandosita” asta se ocupă cu tot dragul de copilul tău, deși e însărcinată cu al meu, mușcă Silviu înapoi hotărât. După ce a trecut printr-un accident groaznic și abia se ține pe picioare de grețuri. În timp ce eu stau să te încurajez pe tine.

— Ete scârț... Mă leeeși?

— Poate dacă ai fi avut și tu mai multă răbdare și onesti...

— A, deci totuși e vina mea!

— Nah, nici vorbă, tu ai făcut totul corect! Înțepă el stârnit.

— Iar vii cu rahaturi din astea? Pe bune?!

— Am greșit amândoi, Dana, ești mulțumită? Mai vrei să-ți spun ceva?

— De ce? Te presează iubita?

— Nici măcar nu-i aici să tragă cu urechea. A ieșit în curte ca să-ți ofere ție intimitate. Și fiindcă nu sunt eu acolo, tocmai l-a ridicat pe Ștefan să-l bage în piscinuță, deși i-am zis să-l lase... Ina!

— Aveți piscinuță?

— Stai liniștită, e mică apa și-l și ține de mână. Ți-am zis că are grijă de el ca de ochii din cap.

— Bun, lasă duma, oricum nu de-asta te-am sunat.

— De ce m-ai sunat, chiar?

— Pentru că vreau să știu! Ce naiba fac eu acum, Silviu? Zi-mi tu, că ești bărbat. Ce naiba mă fac, că el mă iubește și eu încă te iubesc pe tine!

Silviu inhală adânc, încercând să nu-și piardă răbdarea. Într-un fel, se obișnuise deja cu telefoanele astea. Dana era când dură și încrezătoare, când pleoștită și nesigură; urca și cobora pe o sinusoidă, părea un pion din jocul Sus-Jos, care se deplasa în funcție de cum îi pica zarul. Iar lui nu-i rămânea decât s-o asculte, să urce și să coboare cu ea. Oricât ar fi fost de epuizant. În fond, el însuși o adusese în situația asta, nimeni altul.

— Dacă-l vrei și e important pentru tine, îl cauți mâine și-ți ceri iertare.

— Mâine?!

— Bine, atunci sună-l azi, mai încolo. Fii de bun simț cu omul, înțeleg că te și ajută cu diverse. Încearcă să nu-l folosești. Fii sinceră cu el. Cât poți.

— Adică?

— Pe bune?! Pe mine mă întrebi, Dana, despre asta?

— Pe cine dracu' ai vrea să întreb? Nu ești tu ăla cu etica și morala?

— Aha. Mișto rău asta, ce să zic, mi-ai servit-o. Păi atunci, uite: îi explici că, de fapt, cel mai probabil nu mă mai iubești, dar suferi din orgoliu rănit, și să aibă puțină răbdare. Îi spui ce mi-ai spus mie, că te-a șocat mărturisirea

lui pentru că i-ai dus lipsa atâta amar de vreme. Dacă ține realmente la tine, îi trece. Și încă repede. Dacă te iubește, te iartă.

— Și dacă nu?

— Acuma serios, nu-i un țânc, știe ce face. Deși e mai tânăr ca tine, corect?

— Cu un an.

— Bun, l-a luat gura pe dinainte. Nici nu mă mir. Dacă i-ai arătat ce mi-ai arătat mie, probabil că e în limbă după tine.

— De ce-ar fi? Nici tu n-ai fost!

— Dana, nu e stilul tău să fii atât de nesigură pe tine! Ce naiba! Privești lucrurile total aiurea. Unu: Tipul ăsta ți-a dat el târcoale ție, nu invers. Doi: Cu mine situația a fost cu totul alta, pentru că sufletește nu eram împăcat și prin urmare nu eram liber. Trei: Gândește-te că ești singura care a reușit totuși să mă agațe în condițiile alea.

— Da, ce să spun, atâta timp cât n-a fost ea în peisaj...

— Repet. Ai fost singura care a reușit să însemne ceva – și încă destul de mult – cu toate că eram amorțit, dezinteresat și aproape mort. Dacă tipul ăsta te place, abia așteaptă un motiv onorabil ca să se întoarcă. Sau mai bine zis ca să nu trebuiască să plece. Important e ce vrei tu.

— Nu știu... Mă simt OK cu el. Dar nu știu dacă sunt gata să merg atât de departe.

— Nu-ți cere nimeni să te angajezi pe viață. Cum e ca om? E genul rațional, echilibrat?

— Păi, da. Cel puțin la suprafață. E neamț.

— Dar tocmai mi-ai zis că ți-a trântit ditai declarația. Poate-i mai pățimaș la interior. Ia-o încet. Și nu-ți mai imagina nu știu câte. Pune preț doar pe ceea ce vezi că-i efectiv acolo. Trăiește momentul și nu mai pierde vremea concepând strategii. Și, mai ales, lasă-l din când în când să fie vioara întâi.

— A, deci fără stratagemă, dar totuși cu – sau cum? taxă ea imediat.

— Chiar dacă pare o inconsecvență logică, nu e. Mă refeream să faci treaba aia cu vioara la modul autentic. Nu ca un tertip.

— Deci asta a fost? Asta ai urât cel mai tare la mine?

— Dana, o relație nu-i un concurs. Nu se dau goluri, nu se câștigă puncte. E vorba despre respect și încredere reciprocă. Omul tre' să se simtă în largul lui în ea. Știu că m-am mișcat lent cu tine la început, eram ambiguu, n-ai avut încredere în nivelul meu de implicare, și poate pe bună dreptate; dar nu-i plăcut pentru nimeni să i se tot răsucească mâna la spate.

— Bine, scutește-mă. O să vorbesc eu cu el și-ți mai scriu.

Silviu închise nervos telefonul și se îndreptă cu pași repezi către terasă. Ieși în grădină, unde Arina, aplecată de spate, încerca acum să-i susțină lui Ștefan pașii pe gazon.

— Ina, te-am mai rugat de o mie de ori: nu te mai opinti cu el, e mult prea greu deja! și, înșfăcându-și fiul, se apucă să-l frece cu prosopul. Ce naiba, chiar nu-i nevoie să-ți faci atâta de lucru cu el!

Ștefan era tot mai activ, iar el devenise temător de când medicul obstetrician, același care urmărise sarcina Danei (Silviu n-avea motive să se îndoiască de competența lui, aclamată de altfel de întreaga protipendadă, iar Arina nu cunoștea pe nimeni în oraș), îi recomandase fără prea multe explicații să limiteze efortul făcut de gravidă.

Nu pentru el se temea. Nici pentru făt. Se temea pentru ea, să nu piardă copilul, să nu sufere, să nu fie zdrobită. Să nu treacă iar printr-o traumă, să nu deducă, poate, că dragostea lor e pedepsită de cer.

— E OK, s-a cățarat singur afară din piscină. Tu erai ocupat, se justifică ea, aruncându-i o privire fugară. Nu pot să stau nemișcată toată ziua. Am zăcut și așa prea mult după accident. Risc să-mi pierd toată masa musculară.

— Măcar până treci de trei luni.

— Sunt om și eu, răbufni ea scurt și roși imediat.

Vrei să nu fac nimic, pasivă ca un incubator, în timp ce tu ești mereu ocupat: cu studenții, cu librăria, cu botezul, cu tabăra... și cu Dana! gândise Ina cu un început de iritare, dar se abținuse și acum s-o afirmă, așa cum nu o afirmase niciodată, pentru că nu făcuse încă pace cu faptul că era numai o intrusă în viața lui, a lor. Ca atare, nu i se cuvenea nimic.

Silviu îl îmbracă în grabă pe Ștefan și-l așeză la umbră, în țarc.

— Am impresia că te obosești intenționat. De ce n-ai stare? Pentru că tot vorbesc cu ea?

Arina se crispă, ca de fiecare dată când avea impresia că-i citește gândurile. *Nu doar că vorbești, fu pe punctul să scape, ci mai ales cât de frecvent și cum! Toată intimitatea asta pe care-o cultivați încă, mascat!*

Oftă. Ce-o apucase? Nu simțea gelozie. Atunci? Ce-o râcăia atât? Neputința? Senzația că devenea transparentă – un bibelou fragil de cristal? Poate că asta era noua normalitate cu care trebuia să se obișnuiască. Faptul că oamenii, când se iubesc, rezonează aproape telepatic și sunt fierți de anxietate unul pentru celălalt.

— Nu. E firesc să vorbești. Mă întreb doar...

— Te ajută cu ceva dacă-ți spun ce-am vorbit și de data asta? Vrei să știi?

— Doar dacă vrei și tu să-mi spui.

— Deci *Da*, ironiză el. Să știi că poți să spui pur și simplu *Da*. N-o să te consider vreo intrigantă fiindcă-ți dorești să știi.

— Îmi doresc să știu.

— Bine, atâta timp cât îți bagi bine în cap că nu-i problema ta. Nu ți-o mai asuma pe Dana ca pe o răspundere, fac eu asta destul. Pe scurt, acum e panicată fiindcă amantul, colegul ăla cu care se culcă, s-a scăpat și i-a zis c-o iubește.

Îți dai seama ce tragic?! Și ea s-a pierdut, chipurile pentru că eu nu i-am declarat-o niciodată, nici măcar în momentele noastre de pasiune etc., etc. E nesigură pe ea și supărată pe mine pentru propria ei reacție.

– Silviu...

– Hm?

– Fii sincer: îți lipsește?

– Cine, Dana?!

Silviu se strâmbă a neverosimil. Apoi adăugă:

– În ce sens?

Deci există un sens în care îi lipsește! se surprinse Arina gândind.

– Păi... momentele alea de pasiune, își făcu ea curaj. De când cu sarcina, avem atâta grijă. Atâtea lucruri pe care nu le mai putem trăi împreună, pentru că nu mă lași. Am senzația c-am redevenit invalidă. Cred că ești obișnuit cu o viață ceva mai... condimentată.

– Stai liniștită, nu duc lipsă de nimic, se grăbi el să răspundă. În afară de timp să mai răsuflu. Mai ales de când m-a încălțat și cu organizarea botezului. Important e să fiți voi bine.

Adevărul era că începea și lui să-i lipsească, simțea dorință, nu era de tablă; dar, dacă medicul recomandase repaus pelvian, se conformase, sperând mereu să fie absolvit de grijă – și de abținere – la următorul control.

– Vreau doar să spun că te văd tensionat. Dacă ți-e dor, dacă ai nevoie de *altceva*, sper că știi că din partea mea e OK. Și sunt convinsă că ea încă vrea.

– Ina, încetează, mă superi! Numai de Dana nu-mi arde mie acum! Iar te simți vinovată?

– *Forever and ever*.¹

¹ Pentru totdeauna. (engl.)

– I-ai întins o ramură de măslin în mai, la telefon. Ajunge. Ce altceva poți să mai faci?

Tocmai că nu era de ajuns, gândi Ina. Tocmai că întotdeauna se putea face mai mult. Despărțise un cuplu, iar la mijloc se afla un copil. Un copil gata născut, nu ca al ei. I se părea de neiertat, dar tăcu. Nu voia să-l mai enerveze.

Silviu o strânse la piept și o sărută pe frunte. Oftă.

– Mă simt nesigură. Vlăguită. Te simt pe tine iritabil, stors. Am avut așa de puțin timp împreună, doar noi doi. O lună, nici atât. Și până și aia a fost cu alergătură.

– Ai îndoieli?

– Nu, spun doar că Dana e o femeie incitantă și care-i totuși mama copilului tău.

Îl simți brusc încordându-se.

– În fond, n-ar fi nimic nefiresc între voi, se grăbi să adauge. Relațiile au uneori contururi poroase.

– OK, nu la asta mă gândeam când i-am spus de *patchwork family*, dar dacă insiști...

– Deci ți-ai dori? ridică ea privirea, uluită.

– Fii serioasă! Sunt sarcastic, fac mișto de tine! Chiar ai chef să vorbim despre asta acum?

– De ce nu? Sunt antropolog, *remember*?

– Bine, tu ai vrut-o. Îți zic pentru ultima dată: da, Dana e destul de uimitoare în pat și da, la începuturi mi-a plăcut să mă hârjonesc cu ea. M-a captivat, nu m-a lăsat să mă gândesc prea mult la... alte persoane. Am alunecat destul de ușor din rolul de figură paternă în cel de amant. Dar cu ea sexul era sport, acrobație, senzații tari, orice, însă nu transcendență, nu topire unul în celălalt, nu zborul ăsta pe care îl am cu tine. Nu mă puteam abandona în brațele ei, era ceva acolo, ca o membrană prin care nu puteam trece. Nici eu, nici ea. Oricum, nu e Dana *benchmark*-ul. Ce-i cu obsesia asta a ta în legătură cu ea? Nu m-ai întreat niciodată tot ce-am făcut cu altele, chiar mai tâmpit sau mai condimentat decât cu Dana.